

WSOY

SUOMENTANUT
PEKKA MARJAMÄKI

»Hermojaraastava
ja täynnä toimintaa.»
– DAGBLADET

PASCAL ENGSMAN EI KUKAAN

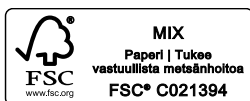
Pascal Engman

EI KUKAAN

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Ingen

© 2024 Pascal Engman

First published by Bookmark Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-51430-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Linnealle ja Benjaminille

Maaailmanlaajuisesta ihmiskaupasta saatava vuotuinen tuotto on noin 150 miljardia dollaria. Länsi-Afrikasta on viime vuosina salakuljetettu yhä enemmän ihmisiä Kanariansaarten kautta Eurooppaan. Vuoden 2023 tammikuun ja lokakuun välillä Afrikasta kulki meriteitse noin 30 000 ihmistä Kanariansaarille. Euroopassa moni salakuljetetuista joutuu kärsimään olosuhteista, joita voi kuvailla moderniksi orjuudeksi. Heiltä viedään henkilöllisyystodistus, heidät pakotetaan maksamaan tekaistuja velkoja, ja heitä kohdellaan kuin kauppatavaraa.

Moottorin jylinä kuului tuulilasiin tulleiden reikien läpi. Matkustamossa oli kylmä, mutta silti Vanessaa hikoilutti. Hengitys kulki katkonaisesti.

»Oletko vielä elossa?» hän kysyi.

Ei vastausta.

Hän vilkaisi nopeasti navigaattoria nähdäkseen, mihin suuntaan hänen pitäisi ajaa. Mikä oli lähin sairaala? Danderyd? Uusi Karoliininen? Hänellä ei ollut aavistustakaan.

He yrittivät jälleen ajaa rinnalle ja olivat vähällä onnistua. Ilmoille kajahti laukaus. Vanessa hamusi oikealla kädellä povitaskusta Sig Sauerinsa. Hän napsautti sivuikkunan auki ja tunsu, kuinka ajoviima sai käden tärisemään. Hän ampui yhden laukauksen vasen käsi taakse ojennettuna – hän halusi takaa-ajajien ymmärtävän, ettei hän epäröinyt käyttää asetta ja että heidän olisi parempi pysyä loitolla.

ESINÄYTÖS

POIKA PYSÄHTYI ja kohotti kasvonsa. Hän tarkasteli hämilään tummalta taivaalta leijailevia isoja lumihiutaleita. Sitteen hän laski takkinsa hupun ja sulki silmät. Työnsi kielensä ulos ja tunsi suussaan hiutaleiden kylmän kosketuksen. Sen jälkeen hän nosti hupun taas ylös. Hän ohitti kirjakaupan, jossa myytiin kristillistä kirjallisuutta, ja käveli Kaupunkimission kirpputorin ohi. Näyteikkunassa oli esillä kitara ja muutamia kirjoja. Kadun toisella puolella oli vaatturinliike, joka oli kiinni. Hän näki Odengatanin kulmassa olevan kebabravintolan valot ja käveli lähemmäs. Nosti kaulaliinaa niin, että se peitti nenän ja suun. Avasi takkinsa napit. Hän oli vähällä riisua hansikkaat ovea avatessaan, mutta huomasi viime hetkellä jättää ne käteen. Kirkkaasti valaistussa ravintolassa tuoksui vahvasti kuminalta. Hänellä oli nälkä, sillä hän ei ollut pystynyt syömään lämmittämäänsä ruokaa. Pöydissä istui perheitä aterioimassa. Salissa oli myös ryhmä miehiä, joilla oli mukanaan urheilulaukut ja sählymailat. Hän käänsi päätään puolelta toiselle, muttei nähnyt etsimiään miehiä.

Oliko hän erehtynyt?

Samassa hän huomasi alakertaan johtavat portaat. Hän lähti portaiden suuntaan ja ohitti lastenvaunut, joissa makasi nukkuva pikkuvauva. Tuntui oudolta, että vain neljätoista vuotta sitten hän oli itse ollut yhtä pieni ja suojaton. Nyt hän oli tullut päättämään toisen ihmisen elämän. Hän lähti laskeutumaan portaita varovasti ettei kompastuisi. Metallisen

kaiteen viileä kosketus tuntui hansikkaitten läpi. Hän riisui oikean käden hansikkaan ja työnsi sen taskuunsa. Suoraan edessä oli kassa ja iso salaattibaari. Kassan takana näkyivät kartionmuotoiset lihakimpaleet, joita kuumennettiin grillissä. Vasemmalla oli sohvaryhmä, jossa hänen etsimänsä kaksi miestä istuivat vierekkäin suurten lautasten ylle kumartuneina.

Miehet tuijottivat puhelimiaan eivätkä kiinnittäneet häneen mitään huomiota.

Hän veti esiin Skorpionin. Joku asiakkaista näki konepistoolin hänen kädessään ja alkoi kiljua. Hän kohotti sen eteensä. Etäisyys oli niin lyhyt, ettei hänen tarvinnut edes kunnolla tähdätä. Ihmiset, jotka olivat huomanneet, mitä oli tekeillä, heittäytyivät huutaen lattialle.

Hän ampui sarjan.

Toisen miehen vartalo sinkoutui taaksepäin sohvalla, kun luodit osuivat rintaan. Hän tähtäsi aseella ympärilleen, jotta kukaan sivullinen ei saisi päähänsä puuttua peliin. Toinen mies oli heittäytynyt suojaan pöydän alle. Hän tähtäsi ampumansa tyypin mahaan ja rintakehään ja lähetti matkaan vielä neljä ammusta. Ruumis nytkähteli luotisateessa.

Hän perääntyi kohti portaita ase edelleen ampumavalmiina siltä varalta, että joku rupeaisi leikkimään sankaria. Mutta kun hän katsoi ravintolan asiakkaita, jotka kyyristelivät pöytien alla ja käpertyivät seinää vasten, joukossa ei näkynyt ainuttakaan sankaria – ainoastaan pakokauhun valtaamia nisäkkäitä. Hän juoksi portaat ylös. Yläkerran pöydillä lojui puoliksi tyhjennettyjä lautasia ja kaikessa paniikissa kesken jääneitä aterioita. Paikka oli melkein autio, ja suurin osa asiakkaista näkyi säntäilevän Odengatania pitkin pakoon. Hän tuuppasi oven olallaan auki ja kääntyi vasempaan Hagagatanille. Juostuaan läheisen ranskalaisravintolan ohi hän jatkoi eteenpäin parkkihallin P-kyltin sinisen hohteen valossa.

Poika eteni mitään ajattelematta, sillä hänelle oli selvää, minne hänen piti mennä. Hän oli harjoitellut tätä ja tiesi olevansa turvassa tasan kahdeksan ja puolen minuutin kuluttua.

Tultuaan Best Western -hotellille, joka sijaitsi samassa talossa kuin ICA-supermarket, hän kääntyi Vanadisvägenille. Hän käveli mäkeä ylös ja pakotti itsensä olemaan juoksematta.

Seitsemän minuuttia myöhemmin hän avasi pienen asunnon oven. Hän pyyhki märät kenkensä ovimattoon ja käveli eteisen poikki. Sitten hän laski Skorpionin tiskipöydälle, asettui istumaan keittiön pöydän ääreen ja katsoi siinä lepäävää kännykkää. Pöydällä oli edelleen lautasellinen ruokaa, jota hän ei ollut saanut aiemmin syötyä. Hän nappasi sormin palan kanaa ja työnsi sen suuhunsa. Lopulta hän tarttui puhelimeen, avasi kryptatun chattiohjelman ja kirjoitti tilaajalle, että homma oli hoidettu.

Vastaus tuli heti: kolme punaista sydänemojia.

Hän nousi pöydästä ja meni eteiseen ripustaakseen takin naulaan. Työnsi käden taskuunsa ja etsi oikeaa hansikastaan. Se ei kuitenkaan ollut taskussa. Siellä oli vain paperiliina ja vanha purkkapaketti. Hän tarkisti toisen taskun.

Sekin oli tyhjä.

Tajutessaan tilanteen hän huitaisi nyrkillä eteisen valkoista seinää.

Hän oli pudottanut hansikkaansa. Ensín hän oli kauhuissaan. Jos hanska löytyisi, poliisi saisi selville, kuka hän oli.

Sitten hän tajusi, ettei sillä ollut merkitystä.

Häntä ei ollut olemassa.

Hän oli näkymätön.

Hän ei ollut kukaan.

OSA 1

Meitä oli 160 ihmistä veneessä, joka oli 21 metriä pitkä ja 3 metriä leveä. Istuimme osittain toistemme päällä. Muutama henkilö ei halunnut nousta kyytiin, jolloin salakuljettajat vetivät esiin aseet. Meri oli hirmuinen ja yöt kylmiä. Useat joivat merivettä. Teimme tarpeet ämpäriin. Eräs poika sekosi täysin ja hyppäsi suoraan mereen. Hän vain katosi.

Mies Malista.

1

Tukholma, joulukuu

RIKOSKOMISARIO VANESSA Frank istui työpöytänsä ääressä Kungsholmenin poliisitalossa. Hän siirsi huomionsa pois tietokoneesta ja kohdisti sen Kaarle XVI Kustaan silmiin, joiden arvovaltainen katse tuijotti takaisin. Vanessa oli saanut kuninkaan kehystetyn kuvan 18-vuotiaalta tyttäreltään Celineltä. Hän hymyili ajatellessaan vihreähiuksista tyttöä. Sitten hän suuntasi katseen takaisin tietokoneen ruutuun, ja hänen ilmeensä muuttui huolestuneeksi. Ruudulla näkyvä valokuva ei ollut taiteellisesti kunnianhimoinen. Kuvaaja ei ollut taiteilija, vaan rikostekninen tutkija. Kuva esitti 26-vuotiaasta Mustafa Hajjia, johon oli ammuttu seitsemän luotia ja joka makasi kuolleena Midan-kebabravintolan lattialla Odengatanilla. Tunnistamaton tekijä oli riistänyt Mustafalta hengen kymmenen kuukautta aiemmin ja ollut vähällä tappaa myös tämän ystävän Akram Ilon.

Murhatutkinta oli polkenut pitkään paikallaan. Nyt oli taas talvi, ja joulukuun alussa tapaus oli siirretty Vanessan hoidettavaksi.

Hän napautti hiirtä, ja ruudulle ilmestyi toinen kuva. Ampuja, yllään musta takki, jonka huppu oli nostettu pään yli, kävelemässä kohti ravintolaa. Kuvanottohetkellä kello oli 20.43. Tasan kaksikymmentäyksi sekuntia myöhemmin ammuttiin ensimmäinen laukaus. Tekijä oli juossut pakoon

Hagagatania pitkin. Kaulaliina oli laskeutunut parin sekunnin ajaksi ja paljastanut ampujan kasvot. Juuri silloin eräs ranskalaisravintola Bistro Panamen ikkunapöydässä istunut asiakas oli katsonut häntä. Silminnäkijän mukaan ampuja oli noin 15-vuotias tummatukkainen poika, kenties jopa nuorempi.

Vanessa katsoi kuningasta silmiin lukulasiensa reunojen yli.

»Hallitsemastasi maasta on tullut paikka, jossa lapset tekevät palkkamurhia», hän totesi kuvalle. »Tätä lapsisotilasta ei voi löytää motiivin perusteella, sillä hän on vain jonkun ohjailema työrukkanen. Meidän pitää selvittää taustavaikut-tajan motiivi», Vanessa jatkoi.

Hän vaikenä ja irrotti katseensa kuninkaasta.

»Mutta eihän se sinua liikuta.»

Oveen koputettiin. Vanessa tarttui vaistomaisesti lukula-seihin riisuakseen ne, mutta muutti sitten mieltään. Hän ei ollut vielä tottunut siihen, että muut näkivät hänen käyttävän silmälasia. Ovi avautui. Sisään astui hänen kollegansa Martin Wester, joka työskenteli niin ikään Tukholman keskuspiirin törkeiden rikosten osastolla.

»Oletko puhelimessa?»

»En.»

Martin katsoi ympärilleen. Vanessa mietti, koskiko asia hansikasta, joka oli löydetty Midanin ulkopuolelta ammuskelun jälkeen. Tekniset tutkijat olivat saaneet siitä dna-näytteen, joka oli lähetetty analysoitavaksi. Kansallisista rekistereistä ei ollut kuitenkaan tullut osumaa. Vanessan yllätykseksi näytteitä ei ollut tarkistettu Eurodac-rekisteristä, johon kirjattiin Euroopasta turvapaikkaa hakevien ihmisten dna- ja sormenjälkitiedot. Itse hän oli ensi töikseen ottanut yhteyttä Eurodaciin, kun hänet oli siirretty johtamaan ratkaisemattoman murhan tutkintaa.

»Kuulosti siltä, että puhuit jonkun kanssa», Martin sanoi. Vanessa hymyili.

»Ei täällä ole muita kuin minä. Kukaan ei ole soittanut minulle, enkä minä ole soittanut kenellekään. Istuisitko alas?»

Martin jäi seisomaan.

»Meidän pitää lähteä.»

Vanessa vilkaisi rannekelloaan. Se oli viisi yli kymmenen lauantai-iltana. Ei kellonajalla tosin ollut merkitystä, sillä Celine oli mennyt kaverinsa kotibileisiin. Asunto oli siis tyhjillään.

»Björnbön kartanossa Sigtunassa on ammuttu mies kuoliaaksi», Martin jatkoi.

Vanessan ilmekään ei värähtänyt. Nuoria miehiä oli viime vuosina kuollut hälyttävän paljon ampuma-asevälikohtauksissa.

»Tapaukseen liittyy pari seikkaa, jotka ovat todella omituisia. Käsittääkseni kartanossa oli käynnissä jonkinlaiset parinvaihtobileet. Se tosin ei edes ole kaikkein huomiota herättävin yksityiskohta.»

Vanessa rypisti kulmakarvojaan.

»Uhri on Jakob Gradelius.»

Hän otti lukulasit nenältään ja taitteli ne kokoon.

»*Sekö* Jakob Gradelius?»

»Niin.»

Jakob Gradelius oli tunnettu yrittäjä ja miljardööri, joka esiintyi taajaan tiedotusvälineissä. Hän poseerasi mielellään kameroille luksusjohdillaan tai urheiluauton ratissa. Rahansa hän oli tienannut pyörittämällä pakolaiskeskuksia ja yksityiskouluja. Miehen johtamaan yritysimperiumiin kuului myös useita kiinteistö- ja rakennusfirmoja. Vanessa yritti muistella, milloin oli viimeksi nähnyt Gradeliuksen haastattelun, muttei osannut suoralta kädeltä sanoa. Siitä täytyi olla joitakin vuosia.

Hän oli seurannut miehestä kirjoitettuja juttuja, koska hänellä oli henkilökohtainen yhteys Jakob Gradeliuksen. Nyt hän ihmetteli mielessään, miksi tästä oli lakattu kirjoittamasta.

Olivatko lukijat menettäneet kiinnostuksensa miehen toimia kohtaan?

Siinä tapauksessa tilanne kyllä muuttuisi lähipäivinä, Vanessa ajatteli.

Tiedotusvälineillä oli tapana painostaa julkisuuden henkilöiden murhia tutkivia poliiseja. Jakob Gradelius oli sitä paitsi ammuttu tilaisuudessa, jota lehdet kutsuisivat taatusti seksijuhliksi, joten toimittajat olisivat erityisen innokkaita seuraamaan tutkintaa.

Vanessa nousi seisomaan ja meni seinän vieressä olevan jalkanaulakon luokse. Hän alkoi vetää ylleen mustaa untuvatakkiaan.

»Toivottavasti latinan taitosi on tikissä», Martin sanoi.

Vanessa vilkaisi häntä.

»Miten niin?»

»Illan teemana oli ilmeisesti antiikin Rooma.»

Martin hymyili ja siirtyi sivuun, niin että Vanessa saattoi kävellä edellä ulos huoneesta. Nuorempana Vanessa olisi tuhahtanut moiselle ritarillisuudelle, mutta mitä vanhemmaksi hän tuli, sitä enemmän hän osasi arvostaa miesten huomaavaisia eleitä.

2

BJÖRNBON KARTANOLLE johtavaa sorapolkua reunustivat ulkotulet, joiden liekit lepattivat hyytävässä joulukuun tuullessa. Lumen peittämällä pihanurmella seisoj kymmenkunta poliisijoneuvoa.

Vanessa ja Martin kävelivät kartanon etuportaat ylös ja tulivat rakennuksen aulaan. Oikealla oli viisi univormuasuiista kollegaa vahtimassa noin neljääkymmentä juhlavierasta, joista kutakuinkin puolet oli miehiä ja puolet naisia. Vanessa pani merkille, että naiset olivat järjestään nuorempia kuin miehet. Avotakassa palava tuli levitti tilaan miellyttävää ja sangen tarpeellista lämpöä. Juhlavieraat olivat pukeutuneet valkoisiin toogiin, ja heillä oli jalassaan sandaalit. Miehet näyttivät treenatuilta, naiset puolestaan olivat kauniita ja hoikkia. Ei ollut epäilystäkään, että koolla oli yhteiskunnan ylempään luokkaan kuuluvia varakkaita ihmisiä. Kaikki välttelivät katsomasta poliiseja. Vanessa tunnisti ulkonäöltä ainakin TV4:n naisjuontajan, kirjailijan ja sosiaalidemokraattien poliitikon, jota pidettiin tulevana puoluejohtajana. Lisäksi paikalla oli pari tuttua asianajajaa, naispuolinen influensseri ja muutama tunnettu yrittäjä.

Poliisin toimintaa johti kollega nimeltä Örjan Söderberg, joka seisoj huoneen toisessa päässä ja keskusteli vaimealla äänellä erään teknisen tutkijan kanssa. Vanessa ja Martin käittelivät Örjania ja menivät miehen perässä sivummalle, jotta voisivat jutella juhlavieraiden kuulematta.

»Ruumis on yläkerrassa», Örjan sanoi. »Siellä juhlatkin lähinnä pidettiin.»

»Kuka tämän on organisoinut?» Vanessa kysyi.

»Mika Oscarsson. Pääsette kohta jututtamaan häntä. Yläkerrassa on myös uhrin vaimo, Stina Gradelius.»

Vanessa oli tiennyt, että Jakob Gradelius oli naimisissa, mutta yllättyi kuullessaan, että vaimokin oli ottanut osaa juhliin.

»Olivatko he täällä yhdessä?»

»Olivat.»

»Onko silminnäkiä?»

»Kukaan ei nähnyt varsinaista murhaa. Samassa huoneessa ei ollut tekijän lisäksi ketään muuta silloin kun Jakob Gradelius ammuttiin.»

»Oletteko varmoja, ettei tekijä ole vielä rakennuksessa?»

»Mikään ei viittaa siihen. Kaikkien käsiä tarkistetaan parhaillaan ruudinjälkien varalta, mutta olen aika varma, että ampuja liukeni paikalta huoneessa olevasta avoimesta ikkunasta. Koirapartioita on lähetetty etsimään tekijää.»

»Mihin aikaan uhri ammuttiin?» Martin kysyi.

»Kaikesta päätellen vähän yhdeksän jälkeen. Häätäkeskukseen soitettiin yksitoista minuuttia yli.»

Kun Vanessa, Martin ja Örjan tulivat yläkertaan, ympärillä näkyi merkkejä kesken jääneistä juhlista. Ylenpalttisesti koristeltuun salooniin oli tuotu useita leposohvia ja sänkyjä, ja seinäkyntteliköt valaisivat seinille ripustettuja maalauksia kellertävällä hohteellaan. Kaikkialla oli täysiä ja puolitäysiä juomalaseja ja koristeellisia sivupöytiä, joille asetetut kultatarjottimet olivat ääriään myöten täynnä hedelmiä. Modernista ajasta muistuttivat ainoastaan kondomeilla täytetyt kulhot, joita näkyi siellä täällä. Vanessa pani merkille, että lattialla oli useita avattuja kondomipakkauksia.

Örjan Söderberg käveli edellä käytävään, jonka seinillä oli isoja öljyvärimaalauksia, ja jatkoi toiseen salooniin.

Salongin keskellä oli puoliympyrään aseteltuja divaaneja ja sänkyjä. Vanessa huomasi, että lakanat olivat epäjärjestyksessä ja vaikuttivat kosteilta. Huoneen perällä olevasta avonaisesta ovesta näkyi viereisessä huoneessa häärivän teknisen tutkijan selkä.

»Murhapaikka», Örjan Söderberg sanoi ja osoitti tutkijan suuntaan. »Olemme löytäneet kaksi ampuma-aseen hylsyä.»

Vanessa ja Martin seisahtuivat pienemmän huoneen kynnykselle. Tilaa hallitsi kookas sänky, jossa oli kullatut pylvää. Jakob Gradeliuksen ruumis lepäsi sängyllä selällään. Miehen yllä oleva verinen valkoinen tooga oli noussut ylös niin että sukuelin oli paljaana. Vanessa näki luodinreiän kaulan juuressa ja toisen keskellä rintakehää. Metsän suuntaan avautuva ikkuna oli avoinna. Huoneen toisessa päässä oli tummasta puusta tehty talonpoikaistyylinen vaatekaappi, jonka ovesta oli suuri peili.

»Onko vaatekaappi tutkittu?» Vanessa kysyi eräältä tekniseltä tutkijalta.

Mies nyökkäsi.

»Voisitko avata oven niin, että näkisimme, miten iso se on sisältä?»

Tekninen tutkija käveli tottuneen oloisesti lattialle asetettuja askellevyjä pitkin kaapille ja veti oven auki.

»Kiitos», Vanessa sanoi.

Mies sulki taas oven ja palasi ottamaan näytteitä Jakob Gradeliuksen ruumiin ympäriltä.

»Kaappi on sen verran iso, että siihen mahtuu aikuinen mies», Vanessa totesi ja katsoi Martinia.

Hän kääntyi jälleen teknisen tutkijan puoleen.

»Voinko mennä ikkunan luokse?»

»Voit.»

Martin jäi kynnykselle sillä välin kun Vanessa meni katsomaan ikkunasta ulos. Lumen peittämä maa oli noin neljä metriä alempana. Ikkunan oikealla puolella oli palotikkaat.

He menivät takaisin ensimmäiseen salonkiin.

»Minä kuulustelen Mika Oscarssonia», Vanessa sanoi Martinille. »Aloita sinä järjestysmiehistä ja siirry sitten Stina Gradeliukseen, jos ehdit.»

Örjan Söderberg, joka oli ollut menossa kohti alakertaa, pysähtyi heidän vierelleen.

»Juttelin Stina Gradeliuksen kanssa pikaisesti jo aiemmin. Hän oli luonnollisesti järkyttynyt eikä kyennyt oikein puhumaan. Sain selville vain sen, että heillä on normaalisti henkivartijat turvanaan.»

Vanessa kohotti kulmakarvojaan.

»Mikä takia?»

»Siksi että nykyään tapahtuu niin paljon kaikkea. Niin hän vastasi. Mutta kuten sanoin, hän ei ole juuri nyt erityisen puheliaalla tuulella.»

3

Senegal, lokakuu

AAMU OLI aluillaan, ja aurinko oli juuri noussut Länsi-Afrikan rannikon ylle. Miranda Nuñez pysähtyi ja suuntasi katseensa Atlantille. Hän oli paljain jaloin ja kantoi kädessä valkoisia lenkkareitaan, jotta niihin ei tulisi hiekkaa.

Muutama kattamaton cayuco-kalastusvene oli menossa kohti avomerta. Alle vuorokauden päästä Miranda olisi itse samanlaisen veneen kyydissä matkalla kohti Fuerteventuraa. Espanjaan kuuluvat Kanariansaaret olivat jossakin meren tuolla puolen. Euroopan murusia aivan Afrikan mantereen vieressä.

Hän tarttui ohuen punaisen puuvillamekkonsa auringossa vaalenneeseen helmaan ja haistoi sitä. Vaate lemusi kalalta, aivan kuten Miranda itsekin. Hän oli odottanut matkaa viiden päivän ajan kalatehtaan tiloissa.

Miranda lähti jälleen kävelemään. Hiekka tuntui viileältä jalkojen alla, sillä aurinko ei ollut ehtinyt lämmittää sitä. Rantaan oli ajautunut levätuppoja, muovipusseja ja kuolleita äyriäisiä.

Veteen kahlasi joukko aamuvirkkuja valkoihoisia lainelautailijoita, joilla oli yllään pitkät uimahousut ja jotka kantoivat lautoja kainaloissaan.

Paikalle tulisi pian lisää surffaajia.

Kauempana rannalla oli lauma kulkukoiria, jotka murisivat ja haukkuivat. Isommat purivat ja näykkivät pienempiä

hätistääkseen niitä kauemmas jostakin, mistä koirat kinastelivat keskenään. Miranda nosti vaistomaisesti käden suulleen ja silitti sormella ylähuulestaan olevaa pientä valkoista arpea.

Hän oli ollut yksitoistavuotias yrittäessään silittää kulkukoira Caracasissa. Narttua, jolla oli tummina riippuvat nisät. Miranda oli mennyt polvilleen ja ojentanut käden silittääkseen koiran ruskeaa turkkia, kun se oli yhtäkkiä käynyt kimppuun ja purrut häntä ylähuulesta. Hänen avukseen oli säännännyt muutama mies, jotka olivat kammenneet koiran leuat auki.

Siitä oli nyt kahdeksantoista vuotta.

Hän pysähtyi taas ja siirsi katseensa lounaaseen. Jossakin kaukana horisontin takana oli Venezuela, josta hän oli lähtenyt rahtialuksen kyydissä. Hän oli piileskellyt tavara-säiliössä yhdessä kahdentoista muun naisen kanssa. Kontti oli nostettu maihin Dakarissa, josta heidät oli kuljetettu teitä pitkin kahdeksankymmenen kilometrin päähän M'Bouriin. Siellä he olivat maksaneet kaksituhatta euroa laivamatkasta Kanariansaarille, ja heitä oli käsketty odottamaan.

Seuraavana yönä Miranda oli seissyt eräällä toisella rannalla kaupungin eteläpuolella, kun neljä siirtolaisilla lastattua cayuco-venettä oli lähtenyt matkaan. Hän oli halunnut nähdä, mitä hänelle olisi tiedossa. Jokaisessa kahdenkymmenen metrin pituisessa kalastusveneessä oli ollut yli kaksisataa ihmistä. Matka kestäisi viikosta kymmeneen päivään. Miranda oli istunut rannalla, kun veneet olivat lähteneet liikkeelle, kuunnellut aaltojen loisketta ja katsonut kalastajia, jotka olivat valmistelleet verkkojaan seuraavan aamun pyyntireissua varten. Ainoastaan puoli tuntia sen jälkeen, kun veneet olivat kadonneet näkyvistä, hän oli kuullut mereltä ammuskelun ääniä.

Hän oli kysynyt eräältä kalastajalta, mitä oli tekeillä.

»Laivasto ampuu heitä», mies oli selittänyt.

»Yrittävätkö sotilaat pysäyttää veneet?»

Kalastajan kasvoille oli noussut surumielinen hymy, joka oli paljastanut miehen ruskeiksi värjäytyneet hampaantygät.

»Ei, piruilevat vain. Jättävät viimeiset jäähyväiset.»

Miranda pudisti päätään muistolle ja lähti jälleen kävelemään.

Hän tuli hiukan lähemmäs koiralaumaa, mutta kiersi eläimet kaukaa, jottei säikäyttäisi niitä. Niiden kuonot olivat veren tahrimat. Ilmeisesti ne söivät jotain, minkä aallot olivat huuhtoneet rantaan. Kenties kalaa? Hän kurkotteli kaukaansa, muttei nähnyt, mistä koirat nahistelivat. Yksi niistä syöksähti toisen kimppuun, jolloin Miranda erotti vilaukselta hiekassa lepäävän hahmon.

Hän nosti vaistomaisesti käsivarret ilmaan, alkoi kirkua ja juoksi kohti koiralaumaa. Koirat säikähtivät ja hajaantuivat ympäriinsä. Hän pysähtyi ja kumartui eläinten raateleman tumman mytyn puoleen.

Siinä oli pienen vauvan ruumis.

Lapsen silmät olivat ammollaan, ja koirien haukkaamissa kohdissa näkyi vaaleanpunaista lihaa.

Miranda tajusi, että jokin edellisenä yönä matkaan läheneistä pakolaisveneistä oli uponnut. Hän kohotti päänsä, jotta hänen ei tarvitsisi katsoa kuollutta lasta, ja käänsi katseensa kohti aaltoja, jotka löivät taukoamatta valkoiseen hiekkarantaan.

»HÄNTÄ EI OLLUT OLEMASSA. HÄN OL NÄKYMÄTÖN. HÄN EI OLLUT KUKAAN.»

Miranda Nuñezilla on edessään vaarallinen matka kotimaastaan Venezuelasta Ruotsiin, sillä hänen on löydettävä poikansa hinnalla millä hyvänsä. Mutta sitten Miranda ajautuu toisenlaiseen hengenvaaraan, kun hän joutuu ihmiskauppiaiden käsiin.

Samaan aikaan yritysjohtaja ammutaan tukholmalaississa yksityisjuhlissa ja toisella puolen kaupunkia jengiläinen murhataan vesipiippukahvilassa. Levottomuudet lisääntyvät, ja rikostutkija Vanessa Frankin kollegoineen on puututtava peliin ennen kuin tilanne riistäytyy käsistä.

»Pascal Engman onnistuu kuvaamaan sysipimeää todellisuutta taiturimaisesti ja uskottavasti, unohtamatta kuitenkaan toivoa.»

– *Dagens Nyheter*

